

Tân
Mạn
Trên trời
Dưới đất

Hùm ! hùm

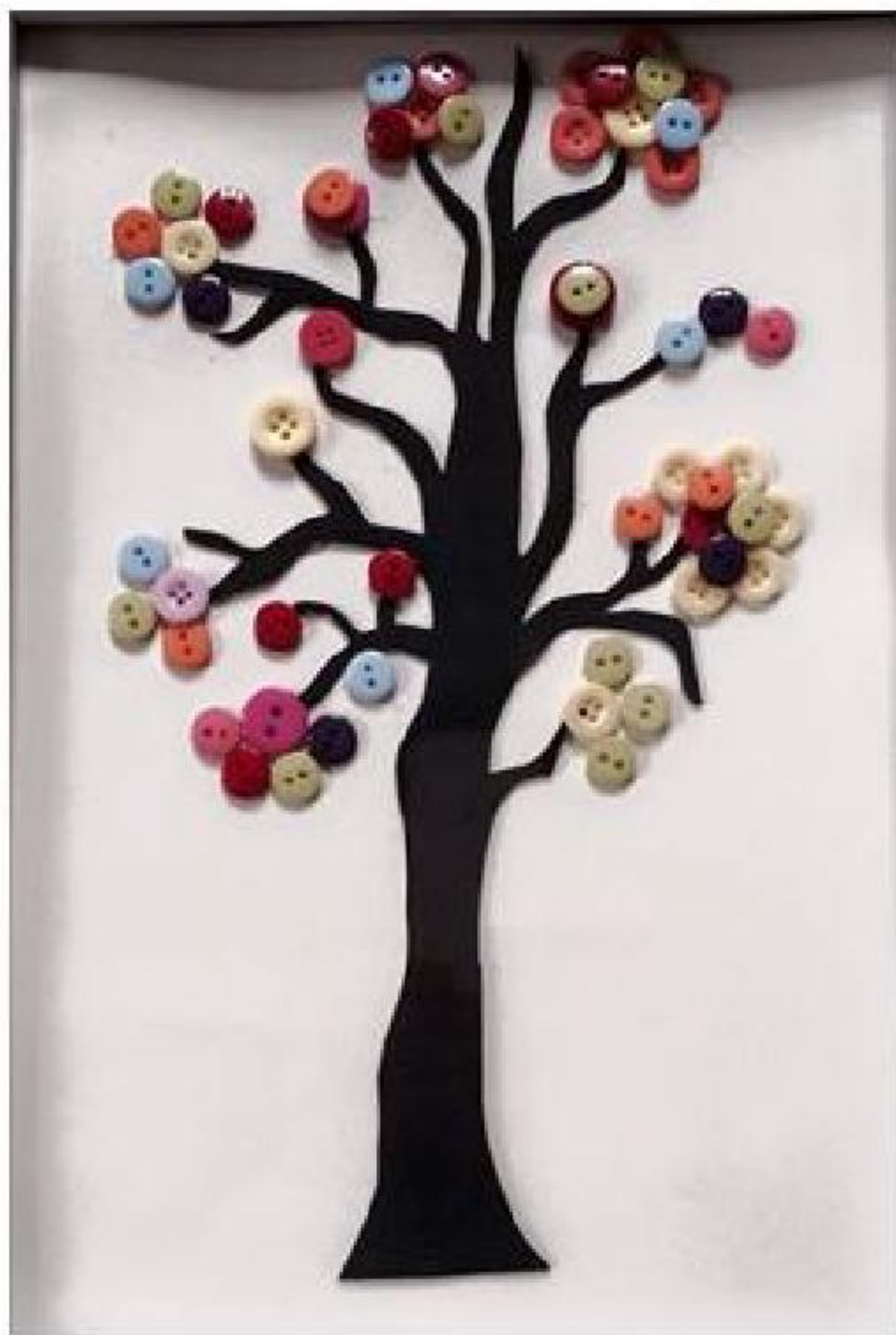
Những gì tôi thấy
Anh chị thấy
Chúng ta cũng thấy

Tản mạn chuyện trên trời dưới đất

Nhiều người thích nói chuyện mà không hề suy nghĩ để rồi khiến người khác bị tổn thương. Sau đó lại muốn được hiểu rằng bản thân vốn thẳng thắn hiểu biết và cá tính. Thực tế, đó chỉ là kẻ cố chấp và ích kỷ mà thôi.

Đến một ngày cây bất chợt hỏi lá
Nếu cây chết thì lá có buồn không?
Lá âm thầm gật đầu rồi khẽ đáp
Mây chưa chết...tao rụng mất tiêu rồi!

Cần trụng lưỡi mới biết ăn gì cũng không thể quá gấp gáp. Có gặp thất bại mới biết không phải cứ cố gắng là có thể đạt được. Tất cả những việc ta trải qua đều là tất nhiên, không vấp ngã vĩnh viễn làm sao có thể biết được con đường nào là bằng phẳng nhất.

Anh ta mặc cả từng đồng cho kỳ thích
Chợt ngược sang nhìn người bán giạt mình
Tay bà cụ rụn nhận từng bạc lẻ
Suýt nữa mua cả sự vô tình.

Con trai nhỏ ngồi bên cạnh chu miệng. Mẹ quay qua hôn môi chóc chóc..

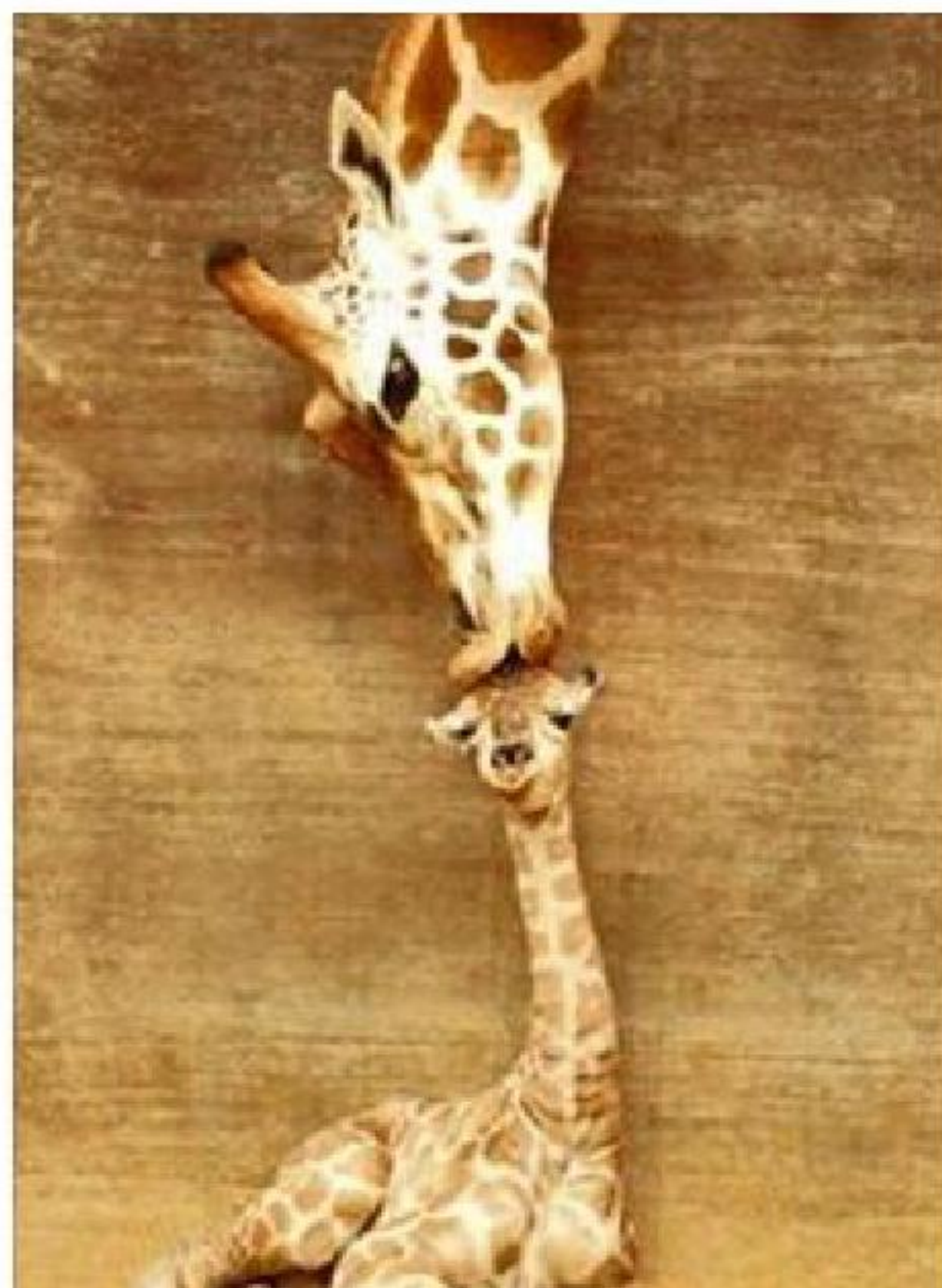
- " Rồi... Xong! Tin em đã mất nụ hôn đầu đời! " Thăng Anh Hai nói.

Con trai nhỏ có sự suy nghĩ.

- Ờ... Có sao đâu con (Mẹ động viên) hôn phát nữa đi. Nó lắc đầu làm mẹ lờm thăng Hai.

Buổi sáng thức dậy nó chu môi hôn môi mẹ và nói " Mẹ lấy nụ hôn đầu chứ a đầu mà sợ mẹ ha."

Hừmmmm.... Cái Thăng Hai coi chừng hôm nào mẹ sẽ cướp nụ hôn đầu của nó.

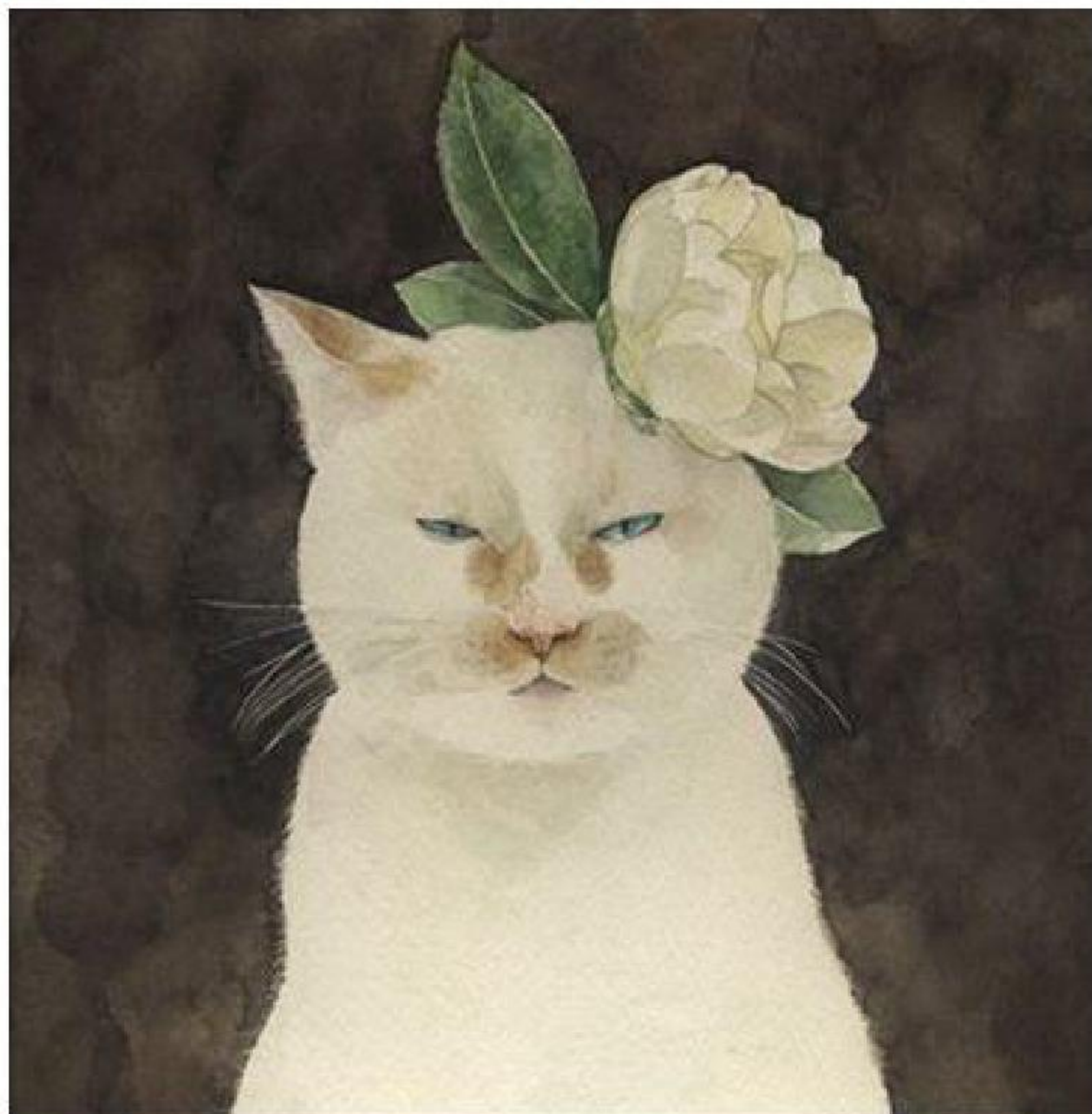

Bạn tôi hỏi:

- Sao em từ bỏ?
- Em thấy sự cố gắng của mình là không cần thiết nữa nên em bỏ. Mà em nói cho nghe điều này nhé, “chân thành” hay “chân tình” nó vẫn có chân đấy, nó không ở yên một chỗ chờ ai đâu. Ví thể, trong bất cứ mối quan hệ nào, khi thấy mình không được trân trọng, em đi. Với bạn bè, em cũng vậy.

Đàn bà, hể mũi xấu thì mắt đẹp, mắt mũi xấu thì miệng đẹp, mặt xấu thì dáng đẹp, người xấu tâm hồn đẹp. Bằng cách này hay cách khác, họ cứ phải đẹp.

- Con muốn một con rồng.

Ông già Noel: Thực tế chút đi con

- Vậy con muốn một bò vai

Ông già Noel: Con muốn con rồng màu gì?"

Hãy lắng nghe khi người ta đang nổi giận, bởi vì đó là khi những lời thật lòng được nói ra.

Cuốn lịch này hết lại được thay bằng một cuốn lịch khác. Cuộc sống cũng vẫn cứ vui buồn đan xen. Đối diện với nghịch cảnh ta vẫn là ta, cái ta của tự tánh. Hiểu chính mình cho rõ đừng chấp cái hiểu của người.

Phụ nữ sau 35 tuổi không khác gì quạt điện giữa mùa đông, để đâu cũng thối không hợp. Ngay cả bố mẹ đẻ cũng chế mình chiếm chỗ trong nhà

Cuộc đời này rất bận. Bận đến nỗi ai cũng có việc của riêng họ, và chẳng người nào rảnh rỗi để quan tâm đến cảm xúc bạn đâu.

Vào lúc đói bụng, dù là ăn mì gói thôi cũng có thể khiến bạn cảm thấy thoải
mãn.

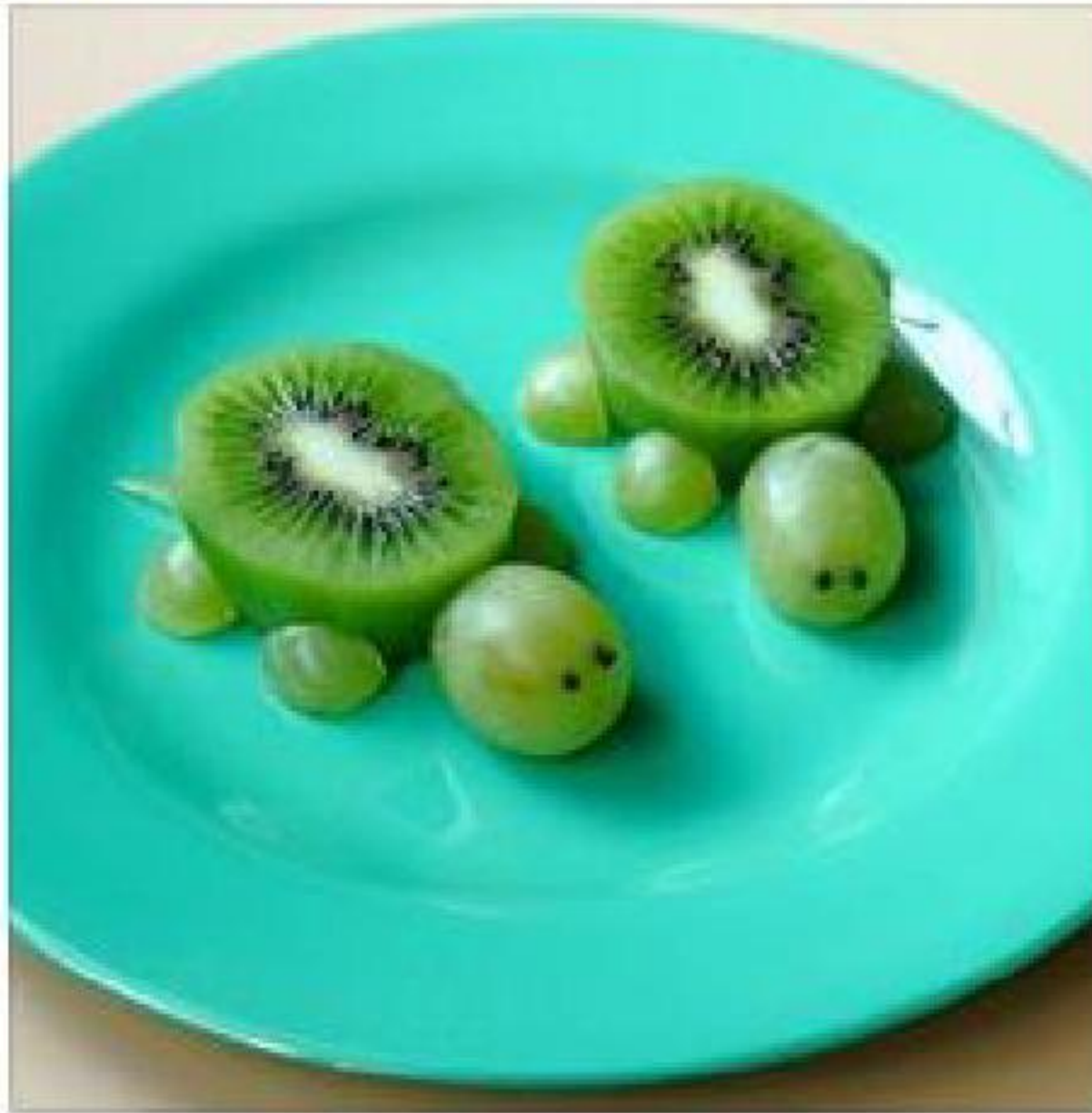
Vào lúc mệt mỏi, chỉ một câu “ồ không” thôi cũng có thể khiến bạn trở nên
yếu đuối vô cùng.

Nhân sinh chẳng qua cũng chỉ là một chuyến lữ hành, bạn đi ngang qua tôi, tôi đi ngang qua bạn, sau đó, mỗi người đều tự đi về phía trước.

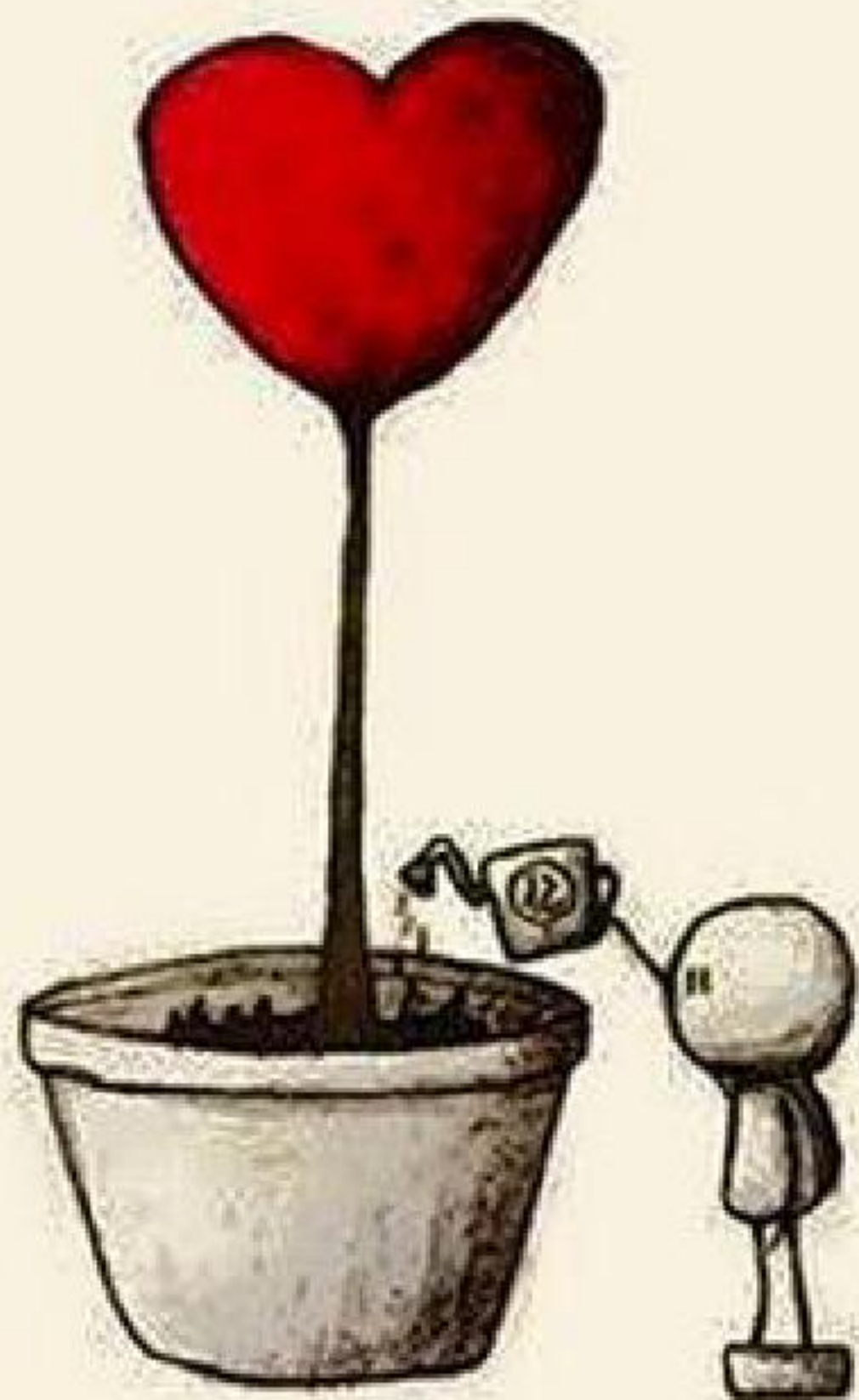
Tâm hai người có thể không có, nhưng tâm phòng người thì nhất định.

Uống một ly cafe, nếu thấy đắng, ta có thể cho thêm đường và chấp nhận đi một phần hương vị của nó, nếu không thì đừng uống.
Sống cũng vậy, nếu thấy ngoài niềm vui vẫn có những đau khổ, buồn sầu, ta có thể cố gắng chấp nhận như một điều hiển nhiên, nếu không thì đừng sống

Có những thứ, khi mà chúng ta mãi miết với nó quá, dần dà chúng ta sẽ cảm thấy bất lực.

Khi Ta chấp vào đâu thì nơi đó là thử thách. Chỉ có thái độ thôi vẫn chưa đủ mà cần cả tâm thức. Cái thứ tâm nó nằm yên mà chỉ khi gặp sự cố nó mới thức.

Ôm nỗi bức tức trong lòng giống như tự mình uống thuốc độc rồi hy vọng người khác chết.

Thế giới sẽ không vì sự mệt mỏi của ta mà dừng lại bước chân của nó. Ngày hôm nay nếu ta không tận lực để đi, thì ngày mai ta sẽ phải dùng hết sức mình để chạy.

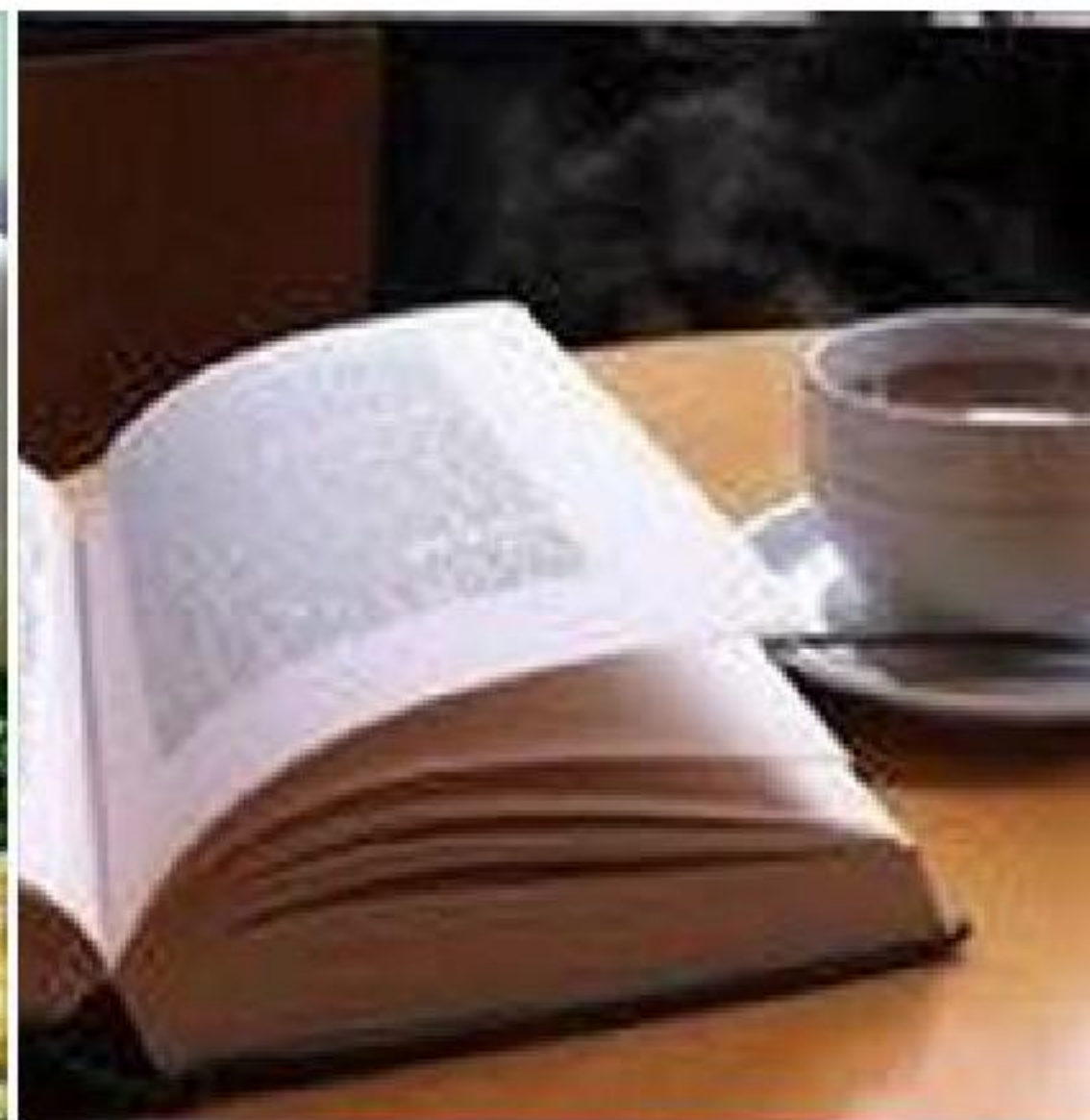
Thời gian luôn là quá ngắn cho những người cần nó, nhưng đối với những người yêu thích, nó kéo dài mãi mãi.

Chuyện đời nhiều kì lạ lắm, rất nhiều chuyện không thể dự tính trước được.
Một giây đi qua không biết giây tiếp theo sẽ như thế nào.

Thực ra tình bạn đơn giản lắm. Mỗi khi ăn đồ ngon chợt nhớ đến nó, vội vàng
rút máy ra chụp lại, post cho nó xem...

Có những điều mà ngay cả một đứa trẻ lên hai lên ba còn hiểu và làm được, vậy mà người lớn chúng ta lại không? Như việc khi vui thì cười, lúc buồn cứ khóc chẳng hạn.

Đôi khi ta hi vọng biết bao rằng bản thân mình đánh đã hơn một chút? Gặp đũa ngày trước từng đối xử tệ bạc với ta , ta có thể uốn ngược, hung hăng đập cho nó một cái. Thế nhưng khi nhìn thấy nó ta lại chẳng dám làm gì chỉ lo mình hôm nay có vẻ không đủ xinh đẹp, sau đó trắng mắt nhìn nó chuồn đi.

Ta là gió, mà gió thì được tự do.
I am the wind. The free wind

Image from BDcouture

Kẻ sống sót trên thương trường chỉ là những "kẻ mạnh" và "thằng hèn"...
Thực tế thì anh hùng luôn luôn chết.

Hãy nói xin lỗi với chính mình, bởi vì đã từng yêu một người đến nỗi quên cả bản thân. Hãy nói xin lỗi với chính mình, bởi vì đã từng vì người khác mà làm khó bản thân.

Hãy nói xin lỗi với chính mình, bởi vì đã từng quá cố chấp đến nỗi làm tổn thương bản thân.

Dù thế nào thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, chỉ có điều phải xin lỗi bản thân vì đã không còn tìm lại được bản chất vốn có của mình.

Mùa đông năm nay trời sẽ rất lạnh?

Bởi vì cái áo khoác bông bé nhỏ của tôi đã bị người ta mang đi mất rồi...

Trên thế giới có hai kiểu người: những người thích buồn giữa những người khác, và những người thích buồn một mình.

Trên đời không có nhiều hoàng tử cưỡi ngựa trắng đến rước chúng ta đi như vậy cho nên phụ nữ nhất định phải có một đôi giày tốt, để bản thân có thể tự tin bước đi trên đôi chân của mình.
Sắp tết rồi đi mua giày thôi.

Có người, được nắm chặt tay người yếu mỗi sáng thức dậy, đó đã là bình yên.

Có người, được đứng trên đỉnh cao tiền tài, danh vọng, đó đã là bình yên.

Có người, được quay về nhà sau một ngày dài mệt mỏi, đó đã là bình yên.

Có người, được ngồi ăn cùng nhau một bữa cơm gia đình, đó đã là bình yên.

Và có người, thấy mọi chuyện xảy ra đúng như mỗi ngày vẫn trải qua, đó đã là bình yên.... [Xem thêm](#)

Bỗng một ngày ngoảnh lại.
Con đường dài, chẳng còn ai.
Chỉ một mình tôi với chiếc bóng.
Đắt díu nhau hết đời tàn.

Một ngày mèo con ngây thơ
Lúc chơi đùa làm rơi bình hoa
Trốn nhà mèo đi chơi xa
Mèo đã đi hoang rồi!... Xem thêm

Hoang To Nhu

15 Tháng 12 2014 · 21

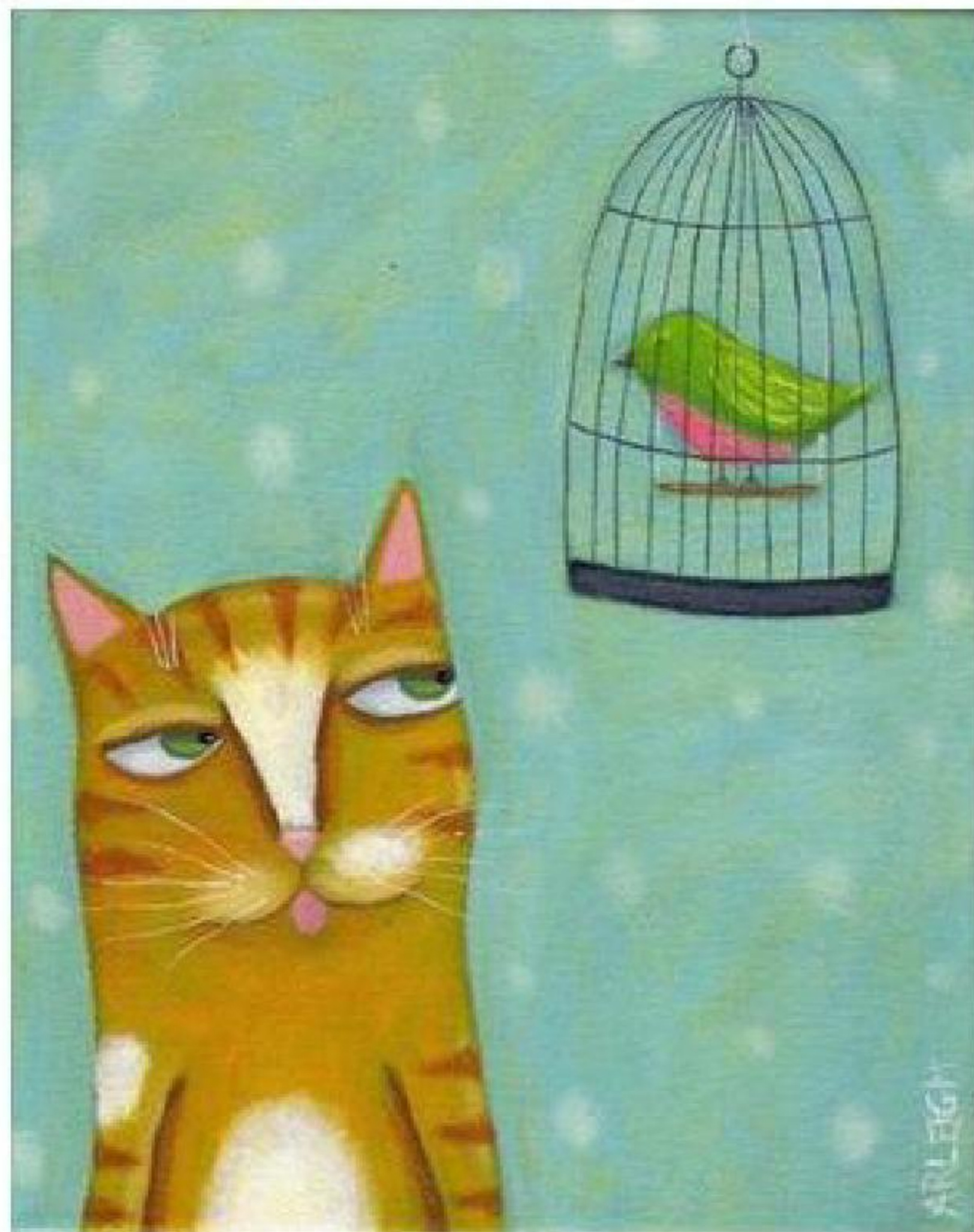

Thế nào gọi là bi kịch?

Là người chính trong truyện ngược, bị ngược thân ngược tâm cứ ngỡ sẽ chạm đến hạnh phúc nào ngờ cuối cùng phải bỏ xác giữa dòng đời.

Nếu phụ nữ làm chủ thế giới, chiến tranh sẽ không tồn tại, chỉ còn lại những quốc gia tụ tập buôn chuyện và không thèm chơi với nhau.

Có buồn cười không. Người ta lớn hơn chỉ để nhận ra, thì ra mình rất yếu, thì ra mình rất kém, thì ra, mình sợ rất nhiều thứ.

Có một loại người, thức dậy không gấp chăn, vợ lược chải đầu qua loa rồi đi đánh răng, tát nước vài cái là rửa xong mặt, không ăn sáng, không có việc gì thì chỉ thích ở nhà, cũng không thích ra ngoài tập, không thích dạo phố, mà một vài thứ kiểu anime, manga, tiểu thuyết hay là viết vớ vẩn điều gì đó, bình thường lười như hủi không bao giờ chịu dọn dẹp gì, sau đó bất chợt một ngày hứng lên sẽ tổng vệ sinh tất cả đến mệt chết đi sống lại, kinh nghiệm yêu đương gần như là bằng 0. Người như thế đại khái là chẳng ma nào thêm..

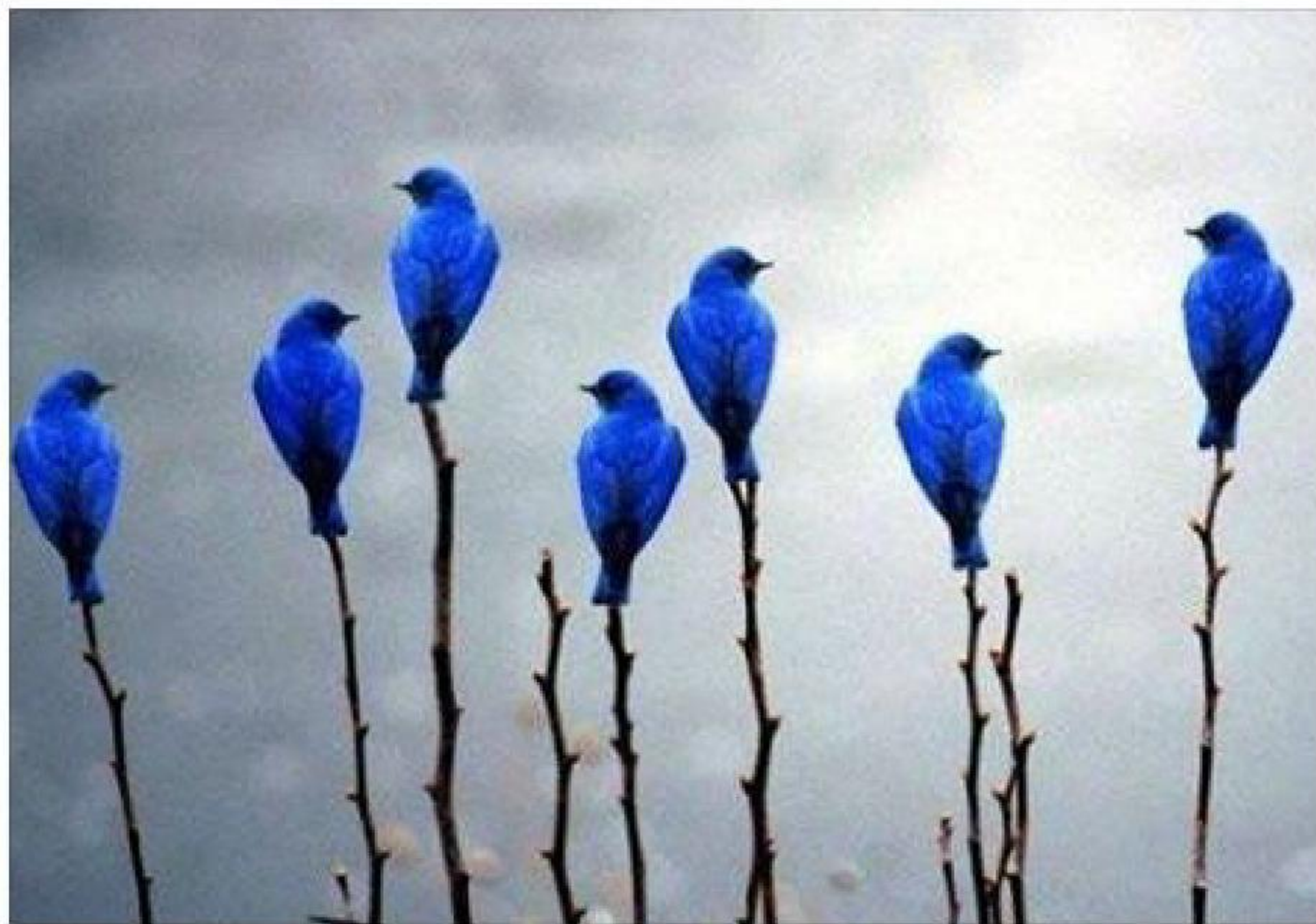
Gặp lại nhau có rất nhiều điều còn muốn nói nhưng tất cả đều được gói ghém thật kỹ trong ba chữ "không có gì".

Càng mệt mỏi mới biết, thực ra trên đời này chẳng cần sân si gì nhiều. Lúc này chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon lành. Mở mắt ra thấy trời mưa ngoài ô cửa là đủ rồi.

Đến một độ tuổi nào đó, người ta chẳng thể làm gì khác hơn ngoài sự im lặng. Buồn bã cũng im lặng, hân hoan cũng im lặng. Thi thoảng, chỉ muốn ngồi ở một góc quen, thấy khổ hạnh nào rồi cũng nhẹ nhàng như mây trời. Cuộc đời cứ thế mà biến niên cô tịch.

Chỉ có những người thông thái mới nhận ra mình ngu. Thả nào mình thấy mình ngu dễ sợ!

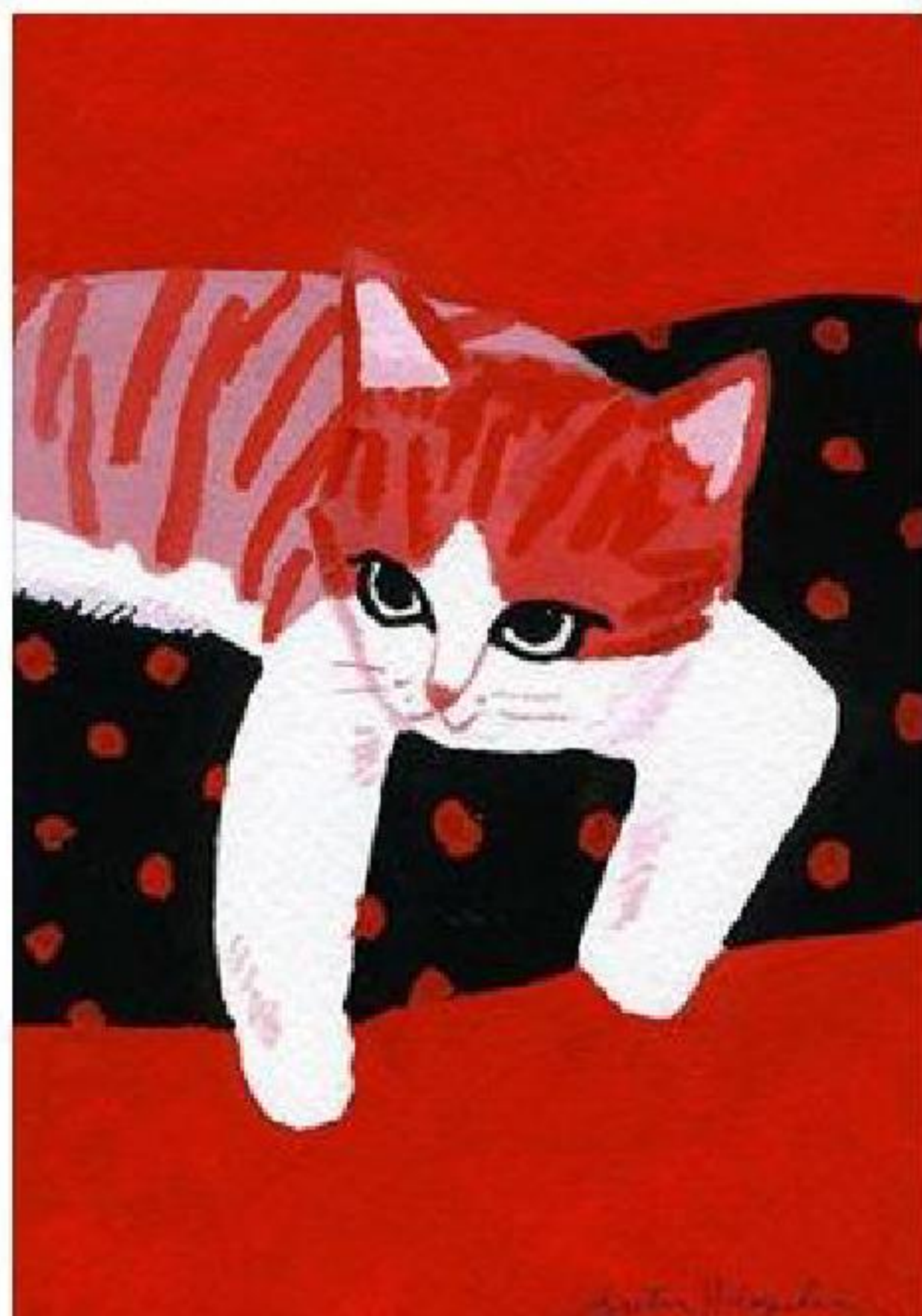
Khi ta không thể nhìn thấy toàn bộ sự thật với những mảnh ghép đã tìm ra, đ
chính là sự nghi ngờ. Nếu ta loại bỏ hết mọi nghi ngờ, sự thật sẽ biến mất.
Tuy nhiên những gì ta thấy chưa phải là tất cả.

Ai cũng tìm một nửa của mình còn thiếu nhưng riêng tôi thì không!
Bởi vì tôi không bị đứt đôi người.

Tôi luôn nghĩ, thế giới này, tình bạn rất nhiều, tri kỷ rất ít nhưng thâm tình thì không có. Mọi quan hệ nào cũng sẽ có ngày kết thúc, hoặc vốn dĩ nó đã kết thúc từ lâu, nhưng người ta cố kéo dài nó, để sống trong đời nhau như những người dưng quen mặt. Tình cảm vốn dĩ như gia vị, nêm nhiều thì mặn, nêm ít thì nhạt. Cuối cùng, cũng chẳng tránh được, có lúc, người ta không còn hứng thú với thứ gia vị đó nữa... Biết tìm ở đâu, một tình bạn trong như nước lọc, để không cần nêm, miệng ai cũng có thể uống cả đời? Dẫu sao thì chúng ta cần tập quen với sự thật rằng, càng trưởng thành càng cô đơn.

Là "cậu ấm" chứ không phải vôi nước.

Đời người đâu đâu cũng có sân khấu, thế giới rộng lớn đều là bối cảnh.

Hai chữ “đã từng” này giống như bi kịch của con người vậy.
Đã từng vui vẻ, đã từng hạnh phúc, đã từng giàu có.
Khi con người ta nói ra hai chữ “đã từng”, nghe có vẻ đau khổ. Nó giống như
tất cả chỉ còn là quá khứ, vĩnh viễn không lặp lại nữa.

Tôi thích ngày mưa! Tôi sẽ cuộn tròn thân mình trong chăn ấm, đọc một chút gì đó dễ chịu, nghe một chút gì đó dễ chịu... Và tha hồ nghe tiếng của lòng mình.

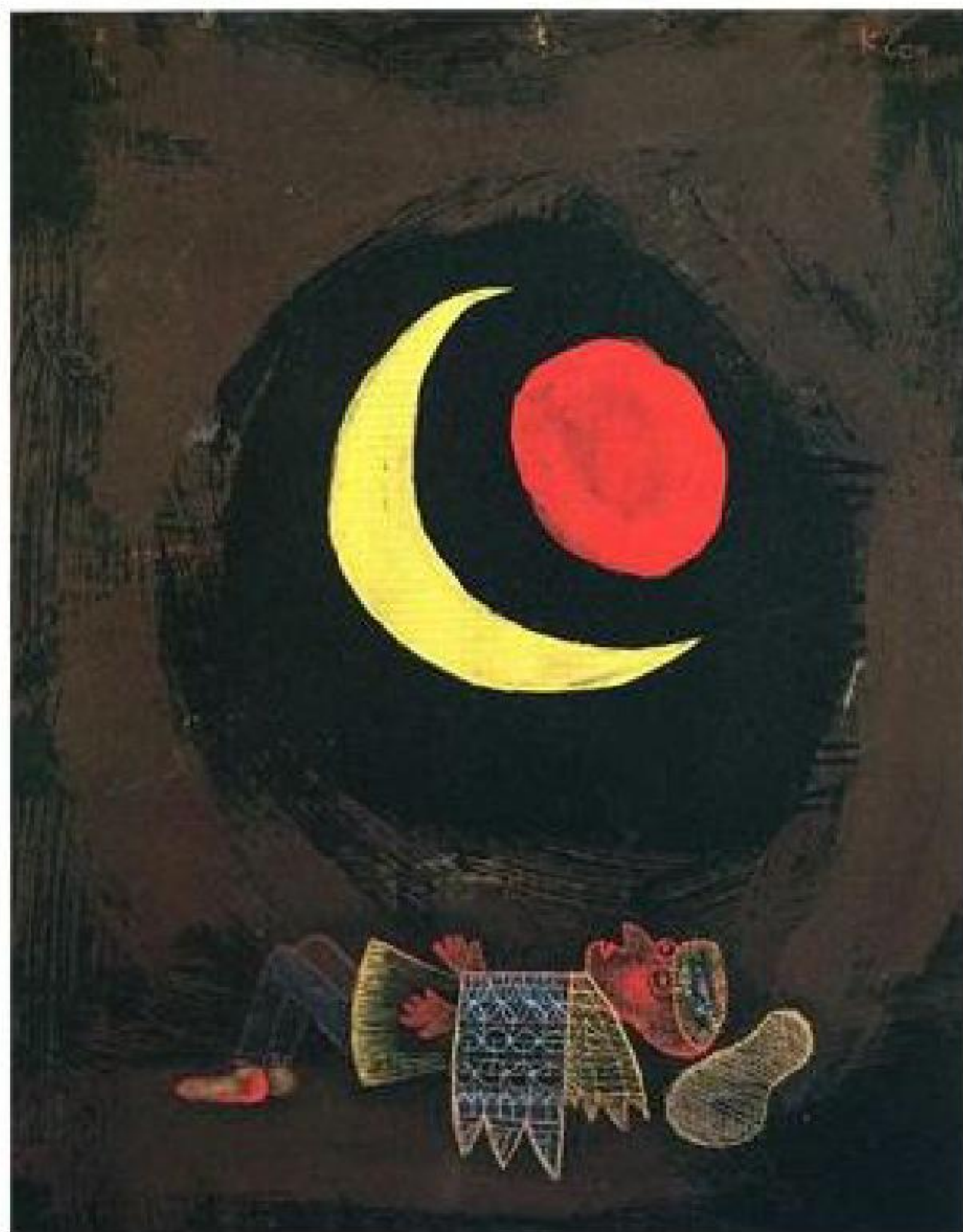

Sống là phải nghiêm khắc với bản thân..
Ví dụ đang làm việc mà buồn ngủ là phải ngủ ngay , kéo mắt ngủ.

oī

Luôn có cầu vồng sau cơn mưa
Nếu không có thì đợi sau cơn mưa khác vậy.

Sáng nay thành phố thật bình yên
Tháng Mười Hai lại ảm màu lễ hội
Có một chút nhớ nhau trong dòng đời rất vội
Và những ngày dài lắm để quên nhau!...

Cố gắng giải thích với những người không tin mình, chính là tự chà đạp lên ti trọng của bản thân.

Vì sao từ tình bạn trở thành tình yêu rất bình thường, thế nhưng từ tình yêu trở thành tình bạn lại kì lạ nhỉ?

- Khăn mặt dùng lâu có thể trở thành giẻ lau, mà lấy giẻ lau làm khăn mặt có phải rất không bình thường không?

Nhà xuất bản : On Cloud
2014-2015